

Załącznik do uchwały Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1949 r. w sprawie zmian w organizacji Ministerstwa Oświaty.

STATUT ORGANIZACYJNY

Ministerstwa Oświaty w zakresie spraw nauki i szkolnictwa wyższego.

§ 1. Ministerstwo Oświaty obejmuje w zakresie spraw nauki i szkolnictwa wyższego cztery departamenty:

- a) planowania i administracji,
- b) nauki,
- c) studiów humanistycznych i przyrodniczych,
- d) studiów technicznych i gospodarczych.

§ 2. Departament Planowania i Administracji składa się z 5 wydziałów:

- a) prawno-ustrojowego,
- b) planowania i budżetu,
- c) budownictwa i zaopatrzenia,
- d) administracji i inspekcji,
- e) młodzieżowego

i samodzielnego referatu do spraw Rady Głównej.

§ 3. Departament Nauki składa się z 4 wydziałów:

- a) organizacji nauki,
- b) popularyzacji nauki,
- c) kształcenia i doskonalenia kadr naukowych,
- d) wydawnictw i bibliotek naukowych.

§ 4. Departament Studiów Humanistycznych i Przyrodniczych składa się z 5 wydziałów:

- a) studiów humanistycznych,
- b) studiów prawnych i ekonomicznych,
- c) studiów matematycznych i przyrodniczych,
- d) studiów medycznych,
- e) studiów gospodarstwa wiejskiego.

§ 5. Departament Studiów Technicznych i Gospodarczych składa się z 5 wydziałów:

- a) studiów mechanicznych i elektrotechnicznych,
- b) studiów budownictwa i architektury,
- c) studiów chemicznych i metalurgicznych,
- d) studiów górniczych,
- e) studiów organizacji pracy i planowania ekonomiczno-technicznego.

§ 6. Wymienione w §§ 2—5 departamenty są podporządkowane jednemu podsekretarzowi stanu.

§ 7. Minister Oświaty ustala szczegółowy zakres czynności jednostek organizacyjnych, wymienionych w §§ 2—5.

§ 8. Sprawy osobowe, wynikające z działalności departamentów wymienionych w §§ 2—5, prowadzi w porozumieniu z jednym z tych departamentów — według właściwości — Departament Ogólny Ministerstwa Oświaty.

§ 9. Sprawy stosunków naukowych z zagranicą w zakresie instytucji naukowych, podległych Ministrowi Oświaty prowadzi Gabinet Ministra Oświaty w porozumieniu z Departamentem Nauki (§ 3).

585.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 21 czerwca 1949 r.

o dostarczaniu mieszkań zastępczych w przypadkach związanych z realizacją planu inwestycyjnego.

§ 1. Nakłada się na władze planowania gospodarczego, planowania przestrzennego, władze budowlane i inwestorów obowiązek ograniczenia inwestycji na terenach wymagających przekwaterowania mieszkańców, do wypadków niezbędnych, o których decydują władze planowania przestrzennego.

§ 2. W wypadku stwierdzenia konieczności przekwaterowania mieszkańców w związku z realizacją inwestycji, obowiązek dostarczenia mieszkań zastępczych obciąża władze lokalne zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 3. W razie gdy władze kwaterunkowe lokalami zastępczymi nie dysponują, obowiązek dostarczenia tych lokali w rozmiarach ustalonych miejscowymi normami zaludnienia przechodzi na inwestora w stosunku do mieszkańców, którzy należą do kategorii osób wymienionych w art. 3 i art. 4 dekretu z dnia 28 lipca 1948 r. o najmie lokali (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 259) bez względu na to, czy ma do nich zastosowanie przepis z art. 5 i art. 6 tego dekretu, oraz do innych mieszkańców, jeżeli zamieszkanie ich na terenie danego osiedla pożądane jest ze względu na potrzeby publiczne, stwierdzone przez właściwego ministra. W gminach, w których nie obowiązuje publiczna gospodarka lokalami, obowiązek inwestora dostarczenia lokali zastępczych odnosi się do wszystkich mieszkańców.

§ 4. Koszty przeprowadzki bez względu na to kogo obciąża obowiązek dostarczenia mieszkania oraz koszty dostarczenia mieszkań zastępczych, które ciążyą na inwestorze, winny być pokryte z kredytów, przeznaczonych na realizację inwestycji, zgodnie z § 14 ust. 2 lit. f) instrukcji inwestycyjnej na rok 1949 (zarządzenie Prezesa CUP z dnia 15.V. 1948 r.).

§ 5. Wypłacenie odszkodowań w gotówce lub w innej formie, nieprzewidzianej w niniejszej uchwale, bez względu na

to, czy obowiązek dostarczenia mieszkań zastępczych ciąży na władzach kwaterunkowych czy inwestorze, jest niedozwolone i będzie traktowane jako odstępnie ze wszystkimi skutkami prawa.

§ 6. Budowa mieszkań zastępczych, których dostarczenie ciąży w myśl § 3 na inwestorze, należy do Zakładu Osiedli Robotniczych, który działa w tym zakresie w porozumieniu z właściwymi władzami miejskimi.

§ 7. Na ce'e budowy mieszkań zastępczych przeniesiona zostanie w zakresie limitowanych środków bezzwrotnych do dyspozycji Zakładu Osiedli Robotniczych odpowiednia część kredytu inwestora w trybie przewidzianym w § 8 uchwały Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 1948 r. o planie inwestycyjnym na rok 1949.

Limitowane środki zwrotne, przeznaczone na budowę mieszkań zastępczych, pozostają w planie inwestycyjnym inwestora, na którym ciąży obowiązek dostarczenia mieszkań zastępczych, wyłącznym jednak dysponentem tych środków jest Zakład Osiedli Robotniczych. Limitowane środki zwrotne stawiane są do dyspozycji Zakładu Osiedli Robotniczych przy zastosowaniu trybu przewidzianego w § 8 uchwały Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 1948 r. o planie inwestycyjnym na rok 1949.

W zakresie nielimitowanych środków własnych właściwy bank finansujący inwestycje zarezerwuje do dyspozycji Zakładu Osiedli Robotniczych odpowiednie kwoty na budowę mieszkań zastępczych w ramach wpłat, dokonanych przez inwestora w myśl p. 5 uchwały Rady Ministrów z dn. 11 grudnia 1948 r. w sprawie trybu finansowania inwestycji objętych Planem Inwestycyjnym na rok 1949.

§ 8. W przypadku gdy jest konieczne prowadzenie inwestycji, wymagających dostarczenia mieszkań zastępczych, inwestor zgłasza odpowiedni wniosek do właściwych organów terenowych Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

Na wniosek tych organów właściwe władze miejskie ustala ilość zamieszkałych na terenie osób, ich prawa do zamieszkania na terenie danego osiedla oraz uprawnienia do mieszkań zastępczych przewidziane w § 3.

§ 9. Na podstawie ustaleń z § 8 właściwe władze miejskie w porozumieniu z Dyrekcją Osiedli Robotniczych ustala plan przekwaterowania, dostarczenia względnie wybudowania mieszkań zastępczych oraz związane z tym koszty.

§ 10. Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz Ministrowi Budownictwa.

§ 11. Uchwała niniejsza obowiązuje z dniem ogłoszenia.

PREZES RADY MINISTRÓW

Józef Cyrankiewicz

586.

DECYZJA MINISTRA SKARBU

z dnia 30 czerwca 1949 r.

w sprawie uznania niektórych przedsiębiorstw bankowych w likwidacji za zlikwidowane.

Na podstawie art. 13 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o zasadach i trybie likwidacji niektórych przedsiębiorstw bankowych (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 410) uznaje za zlikwidowane następujące przedsiębiorstwa bankowe w likwidacji:

1. Dom Bankowy i Kantor Wymiany H. Miereszewski i Ska Sp. z o. o. w Krakowie w likwidacji,
2. Kantor Wymiany I. Tomaszewski w Krakowie, w likwidacji,
3. Kantor Wymiany I. & M. Grajower w Krakowie, w likwidacji,
4. Kantor Wymiany Henryk Szperling w Krakowie, w likwidacji,
5. Kantor Wymiany E. Blitz w Krakowie, w likwidacji.

MINISTER SKARBU

Konstanty Dąbrowski

587.

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 4 lipca 1949 r.

o upoważnieniu podległych organów do udzielania zamówień osobom, niewymienionym w § 8 rozporządzenia z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych.

Na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 18 listopada 1948 r. o dostawach, robotach i usługach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr. 63 poz. 494) oraz § 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. o dostawach, robotach i usługach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr. 12 poz. 73) zarządza co następuje:

§ 1. Upoważniam do udzielania zamówień osobom, niewymienionym w § 8 ust. 1 cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. bez potrzeby uzyskiwania stwierdzenia odmowy przyjęcia zamówienia przez osoby wymienione w § 8 tegoż rozporządzenia w okresie do dnia 31 grudnia 1949 r. w zakresie robót budowlanych: